

הסכם מלא עם איראן סביר פחות, והסכנה טמונה בהסכם חלקי או מתקפה סמלית

written by אלי קלוטשטיין | 10.02.2026

המשא ומתן שנפתח בסוף השבוע שעבר בעומאן בין ארה"ב לאיראן מגיע בנקודת זמן יוצאת דופן, אולי אפילו חסרת תקדים, שבזכותה התאפשר השיח (העקיף) בין שני הצדדים. שילוב של נסיבות פנימיות, חיצוניות ומבצעיות דחקו את איראן עם הגב לקיר, עד שהשתלם לה לנסות אפילו להעמיד למבחן המשא ומתן את תוכנית הגרעין שלה, אולי לצד גם דברים נוספים. מהצד השני, ייתכן שנשיא ארה"ב דונלד טראמפ מאמין שאותו מצב ייחודי עשוי גם לגרום למנהיגי איראן להבין ² נגד כל הסיכויים ² שוויתור על דברים כגון הטילים והגרעין הוא האפשרות האחרונה להציל את המשטר מחורבן.

נחזור מעט אחורה בזמן כדי להבין את המצב הנוכחי: התקיפה הישראלית באיראן ביוני, מבצע "עם כלביא", פגעה קשות במערכי ההגנה האווירית של הרפובליקה האסלאמית, ובמקביל דאג צה"ל לסכל מערכים חיוניים בתוכנית הטילים והגרעין של טהרן. ההפצה האמריקנית על שלושת אתרי הגרעין המרכזיים בנתנז, אספהאן ופורדו, מבצע "פטיש חצות", הוסיפה מכה עוצמתית על מתקני ההעשרה המבוצרים של האייתוללות, וההשפעה המצטברת ככל הנראה הסיגה את תוכנית הגרעין זמן רב לאחור.

בשנים שקדמו לכן התמקדו ישראל, וכן מרבית מדינות המערב, במיזם הגרעין האיראני ובניסיון של טהרן לקדם את בנייתן של פצצות אטום. הסכנה של תוכנית הטילים התבררה רק בשלב מאוחר יותר, בעקבות ההאצה האיראנית בתחום ² שהובילה את ישראל למסקנה כי הרפובליקה האסלאמית בונה מסלול של איום אסטרטגי מקביל, אשר סכנתו לישראל חמורה לא פחות. מטחים של מאות טילים ללב הארץ, אפילו עם מערכות ההגנה הישראליות המצטיינות, יכולים לזרוע הרס נרחב כאן, אולי בהיקף של פצצה לא קונבנציונלית.

הבעיה היא שישראל תפסה את הבעיה הזאת לפני זמן לא רב, ולא היה באפשרותה אולי עדיין להנחיל ולקדם דרך מחשבה דומה לכל בעלי בריתה במערב. היו לכך כמובן ניצנים קודם לכן, כאשר ישראל התריעה שתוכנית הלוויינים והחלל של איראן תאפשר לה לבנות טילים שיוכלו להגיע גם לאירופה או לארה"ב. אך היקף התוכנית וכמות הטילים שיש לאיראן כעת (או שהיו לה ביוני) הם בעיה מסוג שונה ולא נקודתי כמו טיל בודד שנושא ראש נפץ גרעיני, ושיכול לפגוע במדינות המערב.

בשלב הנוכחי יש כמה גורמים בינלאומיים שאולי מפגינים הבנה לכך, כולל מזכיר המדינה האמריקני מרקו רוביו שדיבר בעניין, וייתכן שגם הקנצלר הגרמני פרידריך מרץ. אבל ככלל, לא קשה לראות כי במערב טרם תופסים את הסכנה הזאת באותה רמת חומרה כמו זו שמיוחסת

לתוכנית הגרעין של משטר האייתוללות. אגב, העובדה שמערכות ההגנה הישראליות פעלו בדיוק גבוה מ-85 אחוזים עומדים לנו כאן לרועץ: איך אפשר לשכנע שקיימת סכנה כה גדולה כאשר הצלחנו למנוע את פגיעתם של כל כך הרבה טילים?

התקיפות הישראליות ביוני פגעו כאמור בשתי התוכניות, אך מאז עמלה איראן לשקם את המערכים שלה בהגנה, בהתקפה וגם בגרעין ובטילים. יש יסוד הגיוני להניח שקשה להריץ שיקום של תוכנית מורכבת כמו טילים בליסטיים, שדורשת הרבה מאוד עבודה מדויקת ומובחנת, בזמן כה קצר מבלי לוותר על מאפיינים של איכות. משמעות הדבר היא שלא בהכרח יהיה לאיראן כוח אש באותו היקף או רמה כמו במהלך המלחמה ביוני. מה גם שלא ברור מה מצב המשגרים שלה, שמהווים בפני עצמם צוואר בקבוק, ומאות מהם הושמדו אז. טרם גם פורסם אם איראן הצליחה לשקם את מערך ייצור הדלק המוצק שלה, שחיוני לסוג מסוים של טילים.

יש חשיבות גדולה לנקודה הזאת: הזמן הלא רב, יחסית, שחלף מאז העימות הקודם מאפשר לישראל להגיע עדיין לאפשרות של מלחמה מחודשת בעמדת יתרון. ככל הידוע, טרם הוצבו מערכות הגנתיות בסוריה, בעיראק או במדינות אחרות באזור שישבשו את נתיב הטיסה שלנו לאיראן באופן משמעותי. בנוסף, מערכי ההגנה האווירית של טהרן עוד לא שוקמו די הצורך, והצבא של הרפובליקה האסלאמית לא קלט כנראה מטוסי סוחוי 35 מתקדמים שרכש מרוסיה. מכיוון שגם העמדה ההתקפית שלה בכל הקשור לטילים ² האיום הגדול יותר על ישראל, בוודאי ביחס לכטב"מים ³ עדיין לא כשירה עד הסוף, יש כעת חלון הזדמנות מבצעי ומרווח גמישות גדול יותר במתקפה וגם הגנה טובה יותר.

איראן אף מתמודדת עם לחצים נוספים מבית, לאחר המחאות הנרחבות במאות ערים ויישובים בכל חלקי המדינה, שהיא דיכאה אותן בכוח רב ובאכזריות. ההפגנות, תוצאה בין היתר של יוקר המחייה של האזרחים, מדגישות את המצב הכלכלי הקשה של טהרן, שמתמודדת עם עיצומים בינלאומיים נרחבים ועודנה מנתבת כמות אדירה של כספים לתוכניות ההתקפיות הצבאיות שלה ולארגוני השלוחה שלה במזרח התיכון. בשבועות האחרונים המשיך המצב הכלכלי של טהרן להידרדר, וברור כי בהיעדר פתרון של המשטר לבעיה הנוכחית ⁴ ואין לו פתרון כזה בנמצא, מלבד האפשרות להסיר מעליו את העיצומים ⁵ המצב רק ילך ויחמיר.

מנהיג איראן עלי ח'מינאי קרא השבוע לציבור להשתתף בהפגנות תמיכה במשטר לרגל יום השנה למהפכת 1979 שהעלתה את האייתוללות לשלטון, ואמר כי "יותר מטילים ומטוסים, הכוח הלאומי קשור לרצון ולהתנגדות". אלא שזו בדיוק הצרה של ההנהגה כעת: חלקים גדולים יותר ויותר בעם מפנים לה עורף, כולל שכבות באוכלוסייה שמסורתית תומכות בשלטון.

ההתפתחות האחרונה היא ההתמקדות האמריקנית באיראן במישור הצבאי. הבטחותיו של הנשיא טראמפ לתמוך במפגינים והמצור שהחל להפעיל סביב שטחה העלו את סף הלחץ והחרדה באיראן, באופן שניכר היטב מהתבטאויות הבכירים וקצב האיומים שהשמיעו כלפי חוץ. שילוב כל הגורמים הללו גרם לאיראן לפנות לניסיון של הידברות, וכעת הכדור מצוי גם במגרש

האמריקני: איך יתנהל המשא ומתן, על מה בדיוק ידברו הצדדים, וכמה זמן הוא יימשך? כמה סבלנות תהיה לארה"ב בשביל דיבורים כמו המסגרת של הנושאים שיעלו בדיונים או אורך המשא ומתן עצמו? וכמה סבלנות תהיה לישראל לעמוד מנגד?

הטוב, הרע והמסוכן

ניתן לשרטט חמישה תסריטים עיקריים שיתפתחו בתקופה הקרובה בעקבות פתיחת המשא ומתן בין האמריקנים לאיראן וההיערכות של צבא ארה"ב באזור. שניים מהם עשויים להיות בעייתיים מאוד לישראל, ואחד אחר ² הגם שיש לו פוטנציאל חיובי ³ לא נראה סביר במיוחד. ההיתכנות של שני התסריטים האחרונים גבוהה יותר, אולם אין עדיין רמת ודאות מוחלטת גם בעניינם.

התסריט הראשון, שסבירותו בינונית והוא בעל פוטנציאל מסוכן לישראל, הוא שטרמפ וח'מינאי יגיעו להסכם חלקי או חסר. הכוונה היא להסכם שעוסק רק בחלק מהתחומים והבעיות (למשל רק בגרעין, אבל לא בטילים או בפרוקסי), מוגבל בזמן, בעל סעיפי יציאה בעייתיים או שהוא אינו בר-אכיפה. יש טווח רחב להסכמים מהסוג הזה, כולל כאלה שאכן יטפלו בנושא אחד כמו הגרעין בצורה יעילה וטובה, אך לא יגיעו כלל ביתר הסוגיות. מהצד השני ישנם הסכמים שנועדו רק למראית עין, לצאת ידי חובה, ואין בהם שום תועלת לאיש מלבד האיראנים.

הסכנה בהסכם חלקי היא שהוא עלול לאפשר לאיראנים את הסרת העיצומים, מה שייתן להם מרווח נשימה ואולי יסכל את ההזדמנות להפלת השלטון. בנוסף, הלגיטימציה הישראלית לתקוף ² אפילו אם ההסכם לא יחול עליה ³ תצטמצם מאוד. הרי לא יעלה על הדעת שארה"ב תגיע להסכם על הגרעין עם האיראנים, ואילו הישראלים "יחרבו" לה אותו כשיתקפו את הטילים הבליסטיים. אפשרות התגובה האיראנית למתקפה ישראלית ברורה לכול, ובהחלט יכולה לכלול ירי על בסיסים אמריקניים, עירוב של ארה"ב במלחמה וגלגול לאחור של כל מהלך המשא ומתן. האשמה תוטל אז על ישראל, ואולי היא גם תאבד את ההגנה האמריקנית.

אחרי התיאור הפסימי הזה, קשה להאמין שטרמפ הניע את כל מערכת הצבא האמריקני, עם אמצעים מיוחדים שמיועדים לתקיפה מסוג זה ומצויים בכמות קטנה גם בארה"ב, רק בשביל הסכם חסר ערך שהוא ייאלץ לשווק אותו תקשורתית וציבורית כדי לא לצאת נפסד. מצד שני, על טראמפ מופעלים לחצים גדולים בעניין הפעלת הכוח אחרי חטיפת נשיא ונצואלה וההתנגשויות במינסוטה. הוא חושש להסתבך במלחמה ארוכה וקשה יותר, ונראה שיש תומכים בממשל בהתפשרות מול האיראנים, אם תגיע שעת רצון. כנראה הקו שמובילים שליחיו, ג'ארד קושנר וסטיב ויטקוף, נוטה יותר לקבל הסכם.

ובאותה עת, טראמפ למוד ניסיון מיווני, וכבר מבין שהחשש מאיראן לא לגמרי מבוסס. גם בסבבים הקודמים של המשא ומתן, לפני המלחמה ביוני, הוא הוכיח שהסכם חלקי לא נמצא על הפרק מבחינתו.

הסירוב האיראני לדון בנושאים אחרים מלבד הגרעין, לפחות פומבית, וגם חוסר הנכונות שלהם

להתגמש בעניין ההעשרה, לא מבשרים טובות לסיכויי ההצלחה של המשא ומתן. בנוסף, הימצאותו בשיחות של מפקד פיקוד המרכזי של צבא ארה"ב, אדמירל ברד קופר, מעידה על הרצינות של האמריקנים לחיפוש מודל שיענה על צרכים ביטחוניים עיקריים שלהם ועל כוונתם לדבוק בפתרון משמעותי ולא חלקי.

לאיראנים יש אינטרס לנסות לחתור למצב כזה, אחרי שכבר הגיעו להישג בעצם קיום המשא ומתן ² משום שקודם עמדו תחת איום ממשי של מתקפה. כעת הם עשויים לנסות למשוך את הדיונים זמן רב, אולי אפילו עד תום כהונת טראמפ בעוד שלוש שנים, והאמריקנים צריכים להיזהר מכך. בארה"ב כמובן מבינים זאת, ולא סביר שישחקו את המשחק בצורה הזאת.

סבירותו של **התסריט השני** במשא ומתן לא גבוהה, אם היא בכלל קיימת. הכוונה היא למצב שבו איראן הלכה למעשה חותמת על הסכם כניעה, ומסכימה לדרישות האמריקניות והישראליות בכל התחומים ² הגרעין, הטילים והפרוקסי, אולי גם ביחס למפגינים. יהיה זה הסכם בר-אכיפה, שנמשך לאורך זמן, ואשר יפתור את ישראל והאזור כולו מהסכנה האיראנית לפחות לתקופה ארוכה.

אלא שכאמור, מדובר בהסכם כניעה, ועל כן לא פלא שייתפס חיובי בישראל. רוב ההערכות הן שח'מינאי לא יתפשר אפילו בנושא הגרעין, וההצהרות האיראנית ² גם אם נועדו לצורכי פנים ² משקפות סירוב מוחלט בכלל לדון על סוגיות אחרות. המצב היחיד שבו אולי ההנהגה תסכים לקבל תכתיב כזה היא אם תחוש שכל אפשרות אחרת תוביל לנפילתה, וגם זה לא לגמרי בטוח. ייתכן שתעדיף למות בלחימה, ולנסות להסב כמה שיותר נזק לאויביה. אם נכונות ההצהרות של מזכיר האוצר האמריקני בדבר הברחת כספים נרחבת של בכירי ממשל מאיראן החוצה, הרי שמשמעות הדבר היא שהם מבינים כי הסוף קרב ² ונערכים לכך. תסריט כזה כנראה לא כולל הסכמה לחתימה על כתב כניעה.

אפשרות שלישית היא שטראמפ לא יחתום על הסכם עם האיראנים אך גם לא יניע את הצבא שלו, וימשיך את המצור ואת המצב הקיים עד להתפתחות נוספת. המתנה כזאת יכולה להימשך ימים, שבועות ואפילו חודשים.

הזמן משחק לטובת האמריקנים. אין להם לחץ לתקוף באיראן, שכן הם ממשיכים לצבור כוחות במזרח התיכון להגנה ולהתקפה, לקדם תוכניות פעולה, להדק את הלחץ הכלכלי על האיראנים וגם לאסוף מודיעין מתאים. ייתכן שהם אפילו בונים חלופות שלטוניות לאייתוללות. במצב כזה, לא צריכה להיות להם בעיה לנסות במקביל גם הידברות, בכוונה להגיע לאותה תוצאה מבלי להפעיל כוח. אין משמעות הדבר שהם ייכנעו לרצון האיראני או יתפשרו על משהו פחות.

האיראנים באותה עת מתבשלים במיץ של עצמם. אם אנחנו כאן בישראל חשים לחץ כבר כמה שבועות בציפייה להתקפה אמריקנית שלא תגיע, אפשר רק לחשוב כיצד חשים האזרחים וההנהגה ברפובליקה האסלאמית. ככל שהמצב הכלכלי מחריף, כך גם גדל חוסר שביעות הרצון הציבורי (יש על כך כבר דיווחים בתקשורת) ² והסיכוי להתפרצות מחודשת של המחאות עולה.

בין היתר כדאי לשים לב ל-17-18 בפברואר, תאריך ציון ארבעים הימים לטבח הגדול שביצע המשטר במפגינים, שעלול להתפתח למחאה נוספת. סוחרי הבזאר הגדול בטהרן כבר מתארגנים על שבייתה כלל-ארצית בתאריך זה.

ומה בדבר האפשרות שהאמריקנים יתקפו? גם כאן יש מנעד של אפשרויות. **התסריט הרביעי**, שאינו חיובי לישראל וניתן להעריך את סבירותו כנמוכה עד בינונית, הוא שטרמפ יורה על תקיפה מוגבלת או סמלית, גם היא לצאת לידי חובה. ייתכן שהיא תיעשה בתיאום עם האיראנים ובאופן מוסכם, מעין תמונת מראה לתגובה של טהרן למבצע "פטיש חצות".

הנשיא יוכל לשווק את המבצע כהוכחה לכך שלא עמד מנגד אל מול הסבל של המפגינים, ואולי גם שטיפל בסכנת המשטר האיראנית. בה בעת, התקיפה הזאת לא תעשה דבר במציאות ² אך היא תחסוך לארה"ב את הסכנה של הסתבכות במלחמה קשה וארוכה, ותאפשר לה מוצא של כבוד מהמצב הנוכחי, בהיעדר הסכמה בין הצדדים.

גם במקרה זה קל יותר להאמין שטרמפ לא יבכר לפעול כך, גם מתוך הבנה שישראל לא תקבל תסריט כזה ותפעל בעצמה, במגבלות הכוח שלה. כמו כן, הנשיא התברך בהבנה תקשורתית וציבורית טובה, ויודע שיהיה לו קשה לשווק את המהלך הזה כניצחון אמיתי. הרי הוא עמל קשה עד היום לשווק גם את ההפצה של מתקני הגרעין, שרבים הסיכויים שהייתה מוצלחת מאוד. אז כיצד יוכל לקדם תדמית של מבצע מוצלח הרבה פחות? טראמפ גם כנראה מבין מה האפשרות הזאת תעשה לתדמית האישית שלו, אחרי שצבר כל כך הרבה כוחות והשמיע כל כך הרבה איומים נגד האיראנים "אם לא יעשו הסכם". הוא יודע שיהיו לה השלכות שליליות על כל מגעיו עם גורמים כוחניים בזירה הבינלאומית בעתיד.

ההתפתחות החמישית והאחרונה, שבעיניי הסיכויים להתגמשותה הם הגבוהים ביותר, כוללת תקיפה נרחבת של צבא ארה"ב, אולי בשיתוף פעולה עם ישראל, נגד יעדים איראניים נבחרים, ובהם תוכניות הגרעין והטילים, מבני ממשל וראשי השלטון. אם תימצא הזדמנות מתאימה, ייתכן שהיא גם תנותב באופן ייעודי לניסיון להפיל את המשטר הנוכחי.

תקיפה כזו תבקש לחסל מהשורש את סכנת הגרעין והטילים הבליסטיים, לנטרל את האיום האיראני על מצרי הורמוז, ולהעביר מסר של עוצמה גדולה. ייתכן שהיא תאפשר לאמריקנים להביא את ראשי הרפובליקה האסלאמית לשולחן המשא ומתן ולקבל את הדרושות שיוצגו להם. כך או כך, מדובר במהלומה עוצמתית, שבסבירות גבוהה מאוד לא תכלול מתקפות קרקעיות אלא רק שיגורי טילים, הפצצות מהאוויר ועוד.

הסכנה בתסריט כזה היא תגובת הנגד האיראנית, שתכוון נגד בסיסים וכוחות אמריקניים, נגד ישראל ונגד נתיבי הנפט באזור. סביר להניח שבינתיים צה"ל וצבא ארה"ב מתכוננים לכך, וידעו לתת מענה למתקפות הטילים והכטב"מים של טהרן. אך במלחמה כמו במלחמה ² אתה יודע איך אתה נכנס אליה, ולעולם אינך יודע איך אתה יוצא.

להיערך גם לכישלון

נסיעתו של רה"מ בנימין נתניהו לווינגטון, שהוקדמה בימים אחדים כדי לדון עם טראמפ על המצב מול איראן, משקפת אולי את אי ההסכמות שבין ארה"ב לישראל. ייתכן שמקורה גם ברצון הישראלי לעודד את האמריקנים לא לוותר במשא ומתן העיקש הצפוי מול טהרן, ולבחון את האופציה הצבאית ברצינות.

אך מה הסיכוי שאכן קיימות מחלוקות בין ארה"ב לישראל? טראמפ ונתניהו, כזכור, הפגינו יותר תיאום ממחלוקות, וגם השתמשו בהטעיות. אם יש ביניהם חוסר הסכמה, נראה שהם יודעים לפתור מצב כזה. הנחת העבודה היא שכל מהלך שלא יהיה, ארה"ב וישראל מדברות עליו ביניהן ומבקשות להגיע לתוצאה משביעת רצון.

ערב המשא ומתן ניכר היה שהאיראנים מפחדים. אם לא היה די במצב הפנימי הקשה, צבירת הכוחות האמריקנית והאיתות שמתקפה קרבה הכניסו אותם ללחץ. האיומים ההולכים ומתגברים, בניסיון להרתיע את האמריקנים, נראים בעיקר כתגובה על סף הפאניקה, שמצטרפת לעצם ההסכמה לבצע ויתורים ² גם אם מוגבלים, מותנים וחלקיים בתחום הגרעין, תוך בקשת תמורות מרחיקות לכת, כמיטב מסורת ההתמקחות המקומית.

יש סיבה לבהלה האיראנית. בדיונים פנימיים בהנהגה, דווח ברויטרס, הוצגה לח'מינאי האפשרות ששילוב של מחאות פנימיות ותקיפה מבחוץ תפיל את המשטר, ובדו"חות המודיעין האמריקניים הוערך כי איראן מצויה במצב החמור ביותר שלה מאז המהפכה הח'ומייניסטית. מכיוון ששרידות הממשל היא הערך הנעלה ביותר של האייתוללות, ובשבילה הם בין היתר פיתחו את תוכנית הגרעין, ייתכן שיסכימו לעשות יותר מבעבר להצילו.

האם משמעות הדבר שח'מינאי יסכים לקבל את התכתיבים האמריקניים? ספק גדול. במשחק הצ'יקן שהוא מנהל עם טראמפ בניסיון לראות מי יסיט ראשון את מבטו, יש לו הרבה יותר מה להפסיד. לא ברור אם הכניעה לתנאים של ארה"ב גם לא תסכן את מעמדו אל מול תומכיו בהנהגה.

ד"ר יוסי מנשרוף, מומחה לאיראן ועמיתי במכון משגב לביטחון לאומי, לא סבור שזו סכנה אמיתית בשלב הנוכחי. "פנימית לא תהיה לח'מינאי בעיה להצדיק נסיגה", הוא מסביר, "אני לא חושב שמישהו במערכת המשטר ינגח אותו. על רקע המחאות הציבוריות גם לא תהיה לו בעיה עקרונית לסגת מעמדותיו הקשיחות, שהרי אין לו כבר מה להפסיד. מעמדו בשפל, אבל אין מצב שיזיזו אותו מתפקידו. אלא שח'מינאי מפחד שנסיגה תתפרש בידי האמריקנים כחולשה, ואז הוא יידרש לויתורים נוספים".

אבל בשורה התחתונה, לפחות בעת הזאת נראה שהמרב שמוכנים האיראנים להציע עדיין לא מגיע לדרישות המינימום של האמריקנים. אלא שהתלכדות הנסיבות והלחץ הגדול מבפנים ומבחוץ יכולים עוד לשנות את המצב היסודי הזה במעלה הדרך, וייתכן שזה מה שטראמפ מחכה

מצד שני, הנשיא האמריקני לא יוכל להמתין לנצח, גם בגלל שהאיראנים מנצלים את הזמן להתכונן למלחמה וגם משום שהוא לא יכול להחזיק את הצבא שלו כאן במוכנות גבוהה ולהרחיק אותו מזירות אחרות, או לגרור את הדיונים זמן רב מדי. טוב תעשה ישראל אם בשיח שלה עם האמריקנים תקבע תאריך יעד, לא רחוק מדי, שמסמן את תום שלב הדיבורים, ובמקביל להציב קווים אדומים למשא ומתן ולומר שהיא לא מחויבת להבנות שיסכנו את הביטחון הלאומי שלה.

כמו כן, ישראל וארה"ב גם יחד צריכות להתכונן מראש שהצלחה הכבירה של מבצע המלחמה ביוני לא בהכרח תחזור על עצמה. ייתכן שאנו נפגע באיראנים, אך לא במידה שבה רצינו, אולי אפילו כמעט לא בכלל. בה בעת, עצם הניסיון יביא אותנו לצורך להתמודד עם ההשלכות והתגובה האיראנית. צריך לבנות תסריטים אפשריים גם למצב כזה, ולהיערך אליהם בהתאם [2] כולל להיתכנות של מלחמה ממושכת וקשה.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 10 בפברואר, 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.